

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše, soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové ve věci

žalobkyně: **Detrans s.r.o.**, IČO: 45 902 186
sídlem Jelenia 1, 811 05 Bratislava, Slovenská republika
zastoupena advokátem JUDr. Janem Burešem, Ph.D.
sídlem Václavské náměstí 807/64, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2025, č. j. 25743/25/5100-41453-713295

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Předmět sporu.

1. Dne 10. 3. 2022 vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 1 (dále jen „*správce daně*“) v návaznosti na mezinárodní dožádání Daňového úřadu Bratislava

exekuční příkaz na prodej movitých věcí č. j. 1841479/22/2001-80541-110699 (dále jen „*první exekuční příkaz*“). Dne 12. 10. 2023 správce daně daňovou exekuci nařízenou prvním exekučním příkazem zastavil z důvodu zpětvzetí žádosti o mezinárodní pomoc při vymáhání pohledávky z důvodu pozbytí účinnosti předběžného opatření, kterým byla uložena povinnost k úhradě daňového nedoplatku.

2. Dne 26. 9. 2023 vydal správce daně exekuční příkaz na prodej movitých věcí č. j. 7701236/23/2001-80541-051251 (dále jen „*druhý exekuční příkaz*“). Dne 27. 9. 2023 byl proveden soupis movitých věcí, o kterém byl sepsán protokol č. j. 7759219/23/2001-80541-051251. Obsahem soupisu byl vrtulník CABRI G2, výrobní číslo 1251, poznávací značka OK-WRW, rok výroby 2020 (dále jen „*vrtulník*“).
3. Za účelem prodeje vrtulníku nechal správce daně zpracovat znalecký posudek č. 368/07/2024 ze dne 24. 7. 2024 ve věci stanovení jeho obvyklé ceny – jeho autorem je Ing. Václav Matoušek (dále jen „*znalecký posudek*“). Dne 20. 5. 2025 vydal správce daně podle § 182 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 30. 6. 2025, rozhodnutí o výši hotových výdajů č. j. 4623040/25/2080-81542-051251 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým žalobkyni uložil povinnost nahradit hotové výdaje vzniklé při provádění daňové exekuce druhým exekučním příkazem v celkové výši 84 216 Kč; šlo o úhradu nákladů spojených s hangárováním vrtulníku za třetí a čtvrtý kvartál roku 2024 a první a druhý kvartál roku 2025.
4. Žalobkynino odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

2. Argumenty účastníků řízení.

5. **Žalobkyně v žalobě** vznesla dva okruhy žalobních bodů. V tom prvním namítla, že s ohledem na znění § 128 odst. 1 daňového řádu byla daňová exekuce provedena neoprávněně, a proto nebylo na místě ukládat jí povinnost úhrady nákladů řízení. Údajně nedoplatky vůči Slovenské republice totiž již byly v minulosti uhrazeny, avšak správce daně na Slovensku tuto skutečnost patrně správně nezaevidoval. Dlužná daň z přidané hodnoty, pro kterou byla exekuce vedena, byla totiž uhrazena společností ETS Group s. r. o. O této skutečnosti svědčí e-mailová komunikace mezi právní zástupkyní žalobkyně na Slovensku a paní Lenkou Hložkovou z Daňového úřadu v Bratislavě z 19. 5. 2025. Obecně platí, že stát je oprávněn vybrat jednu vyměřenou daň toliko jednou, tudíž byla-li již uhrazena společností ETS Group s.r.o., nemůže jí stát inkasovat podruhé od žalobkyně; jednalo by se o bezdůvodné obohacení. S touto skutečností se přitom žalovaný přezkoumatelně nevypořádal.
6. Dále žalobkyně namítla, že dlouhou dobu nebyla informována ani o nařízené daňové exekuci na vrtulník; do 9. 11. 2022 jí nebyly doručeny žádné listiny a nemohla uplatnit svá práva. Správce daně nebral ohledy na to, že žalobkyně je zahraniční právnickou osobou. Od počátku řízení rezignoval na řádné doručování písemností, zasílal jen listinné zásilky bez řádného poučení i poté, co se mu ty nedoručitelné vracely; musel tedy vědět, že doručování nebude úspěšné. Bylo povinností správce daně využít jiné možnosti doručování. Od 12. 1. 2021 byla žalobkyně zastoupena zmocněncem – slovenský správce daně o tom informován byl a lze předpokládat, že s tím byl srozuměn i český správce daně. Žalobkyně správci daně doložila relevantní dokumenty, mj. plnou moc k zastoupení žalobkyně v daňovém řízení společností ROLIC consult, s.r.o. a oznámení Daňového úřadu Žilina, které bylo žalobkyni

doručeno právě skrze tohoto zmocněnce. Pro procesní pochybení v doručování došlo k vydání množství nezákonných rozhodnutí, včetně rozhodnutí o příklepu movité věci v elektronické dražbě č. j. 8165243/22/2001-80543-109497. Žalovaný dal žalobkyni stran námitek o pochybeních při doručování za pravdu, avšak vyslovil závěr, že to nemá vliv na okamžik zahájení daňové exekuce, zákonnost exekuce jako takové, zákonnost rozhodnutí o výši hotových výdajů a zákonnost exekuce zahájené druhým exekučním příkazem. Žalobkyně však trvala na tom, že daňová exekuce je neoprávněná a nezákonná od počátku. Citovala odbornou literaturu, podle níž oprávněnost nákladů na vymáhání se odvozuje z důvodů pro zastavení daňové exekuce, je třeba posuzovat procesní zavinění oprávněného – zda v exekučním řízení nepokračoval bezdůvodně.

7. Daňová exekuce byla vedena bez náležitého souhlasu orgánů činných v trestním řízení. Vrtulník byl již dříve zajištěn v rámci probíhajícího trestního řízení skrze usnesení Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 22. 11. 2021, č. j. KRPZ-38686-1304/TČ-2019-150081-LTR. S takto zajištěnou věcí lze nakládat jen po předchozím souhlasu předsedy senátu a v přípravném řízení státního zástupce. Na úhrady pohledávek se přednostně užijí věci nedotčené zajištěním. Správce daně přistupoval ke zpeněžení vrtulníku za účelem vymáhat větší pohledávku, než připouštěl souhlas orgánů činných v trestním řízení. Vědomě překročil souhlas a s věcí nakládal nezákonným způsobem, teprve následně požádal státní zastupitelství o souhlas s tímto postupem.
8. Exekuce nařízená prvním exekučním příkazem byla následně zastavena rozhodnutím ze dne 12. 10. 2023, č. j. 7908895/23/2001-80541-051251, ač z důvodu podle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu. K tomu žalobkyně obsáhle citovala z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem z 4. 11. 2020, č. j. 15 Af 7/2018-38. Krajský soud v něm vyslovil závěr, že pokud odpadl důvod, pro který byla exekuce nařízena (byl zrušen pokutový blok, který byl exekučním titulem), šlo o exekuci neoprávněně provedenou, a proto žalobci nevznikla povinnost k úhradě nákladů exekuce. Situace řešená v citovaném rozsudku je podle žalobkyně obdobná té zde posuzované, neboť správce daně exekuci zastavil pro zpětvzetí žádosti o mezinárodní pomoc při vymáhání pohledávky pro ztrátu účinnosti předběžného opatření. Titulem pro exekuci zde bylo přitom právě dožádání orgánu Slovenské republiky. Dříve udělené souhlasy se zpeněžením vrtulníku ze strany orgánů činných v trestním řízení pozbyly platnosti.
9. Žalobkyně poté namítala, že ani v době zahájení daňové exekuce jí nenáleželo vlastnické právo k vrtulníku. Pravým vlastníkem je společnost BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o. Žalobkyně opakovaně upozorňovala, že probíhá soudní řízení o určení vlastnického práva k vrtulníku. Pro šetření skutečností rozhodných pro zastavení exekuce, vyloučení vrtulníku ze soupisu exekuce, bylo na místě daňovou exekuci přinejmenším odložit. Žalobkyně dále upozornila na to, že o vlastnictví vrtulníku rozhodl Městský soud Bratislava III rozsudkem ze dne 13. 2. 2025, sp. zn. 70 Cb/47/2023, podle něž je vlastníkem vrtulníku společnost BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o. Tento rozsudek žalobkyně opakovaně předkládala správci daně i žalovanému. Žalovaný výše uvedené nezpochybňoval. Správce daně ani žalovaný přitom podle žalobkyně nejsou kompetentní k tomu, aby se závěry soudního orgánu polemizovaly. Pokud tedy žalobkyně není vlastníkem vrtulníku, není možné, aby vůči ní byla realizována exekuce prodejem tohoto vrtulníku.
10. Druhý okruh žalobních bodů zpochybňuje výši vyměřených nákladů exekuce, jež jsou podle žalobkyně nepřiměřeně vysoké. Žalovaný zaslal zmocněnci žalobkyně dokument nazvaný úřední záznam, který měl vzniknout dne 11. 3. 2022 (č. j. 1872048/22/2001-80541-110699).

Z tohoto úředního záznamu si nelze vytvořit komplexní přehled o cenách za služby spojené se skladováním vrtulníku (jaké by byly náklady na přelet do LOM PRAHA s.p., který nabízel nejlevnější uskladnění, přičemž Praha je blíže Hradci Králové pro provádění servisních a konzervačních úkonů ze strany Lion Helicopters s.r.o.). Úřední záznam odkazuje na řadu dalších úředních záznamů, které žalobkyni nebyly zpřístupněny, a je nepřezkoumatelný stejně jako je nepřezkoumatelné (z části) žalobou napadené rozhodnutí. Podle komunikace mezi jednatelem společnosti BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o. a jednatelem společnosti LION Helicopters s.r.o. byla tato společnost schopna zajistit hangárování vrtulníku za cenu 3.000 Kč/měsíčně + DPH (tedy 3/5 ceny hrazené správcem daně) a nezbytné úkony proti jeho znehodnocení nebo poškození. Žalobkyně tuto korespondenci předložila správci daně a odkazovala na ni i v rámci svých odvolání. Citace žalovaného z úředního záznamu o tom, že správce daně oslovil též společnost LION Helicopters s.r.o. a nepochopitelné rozdíly ve výši nabízené ceny za hangárování vrtulníku od téže společnosti vyvolalo v žalobkyni pochyby o správnosti úředního záznamu. Není zřejmé, jakým způsobem byla ze strany správce daně cena za hangárování zjišťována, jaké parametry byly při poptávání zadány ani jak probíhala komunikace. Je jen těžko uvěřitelné, že by správce daně obdržel o cca 1,5 roku dříve nabídku více než 6x dražší. Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal, pouze zopakoval argumentaci opírající se o úřední záznam.

11. **Žalovaný ve svém vyjádření** s žalobou nesouhlasí a soudu navrhuje, aby ji zamítl. K jednotlivým námitkám vždy odkázal na konkrétní část napadeného rozhodnutí, kde se jimi zabýval, a poskytl k nim další argumentaci.
12. K námitce, že daňové nedoplatky byly již v minulosti uhrazeny, vysvětlil, že tuzemskému orgánu veřejné moci nepřísluší posouzení zákonnosti a správnosti jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávky z jiného členského státu. Správce daně postupoval v souladu s právními předpisy, když při zahájení vymáhání vycházel z informací obsažených v žádostech dožadujícího orgánu. Ze spisového materiálu neplyne, že by správce daně po doručení žádosti nebo po zahájení vymáhání disponoval informací o uhrazení dlužné pohledávky. citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2021, č. j. 8 Afs 355/2019 – 34, podle kterého nejsou dožadované orgány oprávněny jakkoliv posuzovat zákonnost a správnost žádosti dožadujícího orgánu cizího státu. Exekuce je vedena na základě platného exekučního titulu – jednotných dokladů o vymáhání některých finančních pohledávek. Žalovaný namítal, že správce daně ani nemá možnost ověřit, zda byly pohledávky v jiném členském státě uhrazeny; nepochybil tedy, když vycházel jen z žádostí dožadujícího orgánu. Na tom nic nemění e-mailová komunikace předložená žalobkyní, která sama o sobě nesvědčí o neexistenci daňových nedoplatků. Je povinností dožadujícího orgánu sdělit českým orgánům informaci o uhrazení daňových nedoplatků. Pokud k tomu doposud nedošlo, lze usuzovat, že daňové pohledávky byly vymáhány oprávněně.
13. K námitce, že žalobkyně dlouhou dobu nebyla informována o nařízené daňové exekuci, vysvětlil, že prvostupňové rozhodnutí je stanoveno k náhradě hotových výdajů spojených s daňovou exekucí nařízenou druhým exekučním příkazem. O vydání tohoto exekučního příkazu byla žalobkyně řádně informována. Žalovaný uznal, že při exekuci nařízené prvním exekučním příkazem správce daně pochybil; žalovanému však není zřejmé, jak může mít nesprávný postup při doručování správcem daně při exekuci nařízené prvním exekučním příkazem dopad na exekuci prováděnou druhým exekučním příkazem. Konstatoval, že toto pochybení nemá vliv na okamžik zahájení daňové exekuce na základě prvního exekučního příkazu ani zákonnost exekuce jako takové. K tomu odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze

dne 30. 4. 2025, č. j. 5 Af 1/2024 – 13, ve kterém soud konstatoval, že nenastaly procesní vady vedoucí k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Závěr o tom, že procesní pochybení při vedení exekuce neznamenají její nezákonnost aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2025, č. j. 1 Afs 90/2025. Pochybení při exekuci vedené na základě prvního exekučního příkazu tedy nemohlo mít za následek nezákonnost exekuce na základě druhého exekučního příkazu.

14. K namítanému nedostatku souhlasů orgánů činných v trestním řízení shrnul, že 4. 3. 2022 bylo správci daně doručeno souhlasné sdělení Krajského státního zastupitelství v Brně s uvolněním zajištěného vrtulníku. Dne 7. 11. 2022 podal správce daně státnímu zastupitelství žádost o uvolnění zajištěných movitých věcí k vymožení daňové pohledávky ve výši 6 587 679,28 Kč, k čemuž dne 6. 2. 2023 obdržel souhlas státního zastupitelství č. j. 862131/23 s využitím vrtulníku pro vymáhání daňové pohledávky v uvedené výši. K exekuci zahájené dne 26. 9. 2023 druhým exekučním příkazem tak již disponoval souhlasem ze strany státního zastupitelství.
15. K námitce o zastavení daňové exekuce nařízené prvním exekučním příkazem žalovaný také tvrdil, že není zřejmé, jak může zastavení exekuce nařízené prvním exekučním příkazem vést k nezákonnosti exekuce nařízené druhým exekučním příkazem. Již proto je tato námitka podle něj nedůvodná. Zastavení exekuce potom nezpůsobuje ani nezákonnost exekuce nařízené prvním exekučním příkazem. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ve věci č. j. 15 Af 7/2018 – 38 podle žalovaného není na tento případ aplikovatelný, protože se týkal zrušení pokutového bloku; na zastavení exekuce z důvodu zpětvzetí žádosti nelze aplikovat principy ovládající ukládání správních trestů. Nepřiléhavost uvedeného rozsudku poté žalovaný dokládal odkazem na dřívější rozhodnutí zdejšího soudu.
16. Stran vlastnictví vrtulníku žalovaný shrnul, že správce daně dotazem z 21. 1. 2022 z leteckého rejstříku ověřil, že vlastníkem vrtulníku je žalobkyně. Správce daně tak neměl pochybnost o tom, že postihoval majetek žalobkyně. Podle § 5b odst. 1 zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví (dále jen „zákon o civilním letectví“) totiž převod vlastnictví k letadlu zapsanému do leteckého rejstříku nabývá účinnosti až dnem zápisu do leteckého rejstříku. Na uvedeném nic nemění rozsudek Městského soudu Bratislava III., který podle žalovaného nebyl příslušný o vlastnickém právu k vrtulníku rozhodovat. Slovenský soud vycházel čistě ze slovenského soukromého práva, převod vlastnického práva se však řídí českým právem bez ohledu na volbu práva v kupní smlouvě. Žalovaný tedy sice kvitoval, že nelze ignorovat závěry pravomocných rozhodnutí jiných orgánů veřejné moci, to však neznamená, že posouzení určité otázky musí převzít, aniž by se jí zabýval. Svůj postup v napadeném rozhodnutí má za dostatečně odůvodněný a srozumitelný. Vázaností rozsudkem Městského soudu v Bratislavě se Městský soud v Praze zabýval již v rozsudku z 14. 4. 2025, č. j. 17 Af 8/2024 – 66, kde městský soud vyslovil závěr, že nebylo na místě vrtulník z exekuce vyloučit. Stejně tak nelze dospět k závěru, že by žalobkyni neměly být v souvislosti s touto exekucí uložena povinnost náhrady hotových výdajů. K uvedenému žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2025, č. j. 1 Afs 90/2025 – 64, podle kterého rozsudek slovenského soudu k otázce vlastnictví vrtulníku objasňuje jen obligační otázku, avšak české právo k účinnosti převodu vyžaduje také zápis do leteckého rejstříku. Právě zápis do leteckého rejstříku je tedy podle žalovaného rozhodný. Žalobkyně nerozpорије, že byla jako vlastník v tomto rejstříku zapsána. Z odkazovaných rozsudků plyne, že na vlastnictví nic nemění ani volba rozhodného práva v kupní smlouvě ani rozsudek slovenského

městského soudu; daňovou exekuci proto nelze považovat za neoprávněnou pro absenci vlastnického práva žalobkyně k vrtulníku.

17. K přiměřenosti výše hotových výdajů žalovaný uvedl, že správce daně zvolil pro hangárování vrtulníku společnost Blue Sky Service s.r.o., která nabídla druhou nejnižší cenu, a to v částce 5 000 Kč za měsíc. Nejnižší nabídku učinila pouze společnost LOM PRAHA s.p. v částce 4 500 Kč měsíčně. Žalovaný si je vědom povinnosti správce daně postupovat v daňovém řízení hospodárně, nicméně správce daně se nemůže při výběru poskytovatele služby řídit pouze nejnižší nabízenou cenou, a vybral nabídku nejvhodnější s přihlédnutím k okolnostem daného případu. Vzal v úvahu i např. nutnost zajištění kvalifikovaného pilota k přeletu, vyřízení povolení k přeletu, či pojištění. Zvolil tak společnost, jejíž hangár se nachází na stejném letišti, na kterém byl do té doby daný vrtulník uskladněn Policií ČR. Nebylo tak třeba započítat náklady spojené s přeletem vrtulníku. Je zjevné, že úspora 500 Kč měsíčně v případě výběru nabídky s nejnižší cenou nepokryly náklady vzniklé s přeletem vrtulníku na jiné letiště. Snaha o přesné vyčíslení těchto nákladů by nebyla účelná. Žalovaný doplnil, že oslovil i v žalobě zmíněnou společnost LION Helicopters s.r.o., která ovšem nabídla uskladnění vrtulníku za cenu výrazně vyšší od cen nabízených ostatními společnostmi. I v případě, kdy by žalovaný v době rozhodování o volbě společnosti měl k dispozici nabídku předestřenou žalobkyní, stále by bylo nutné zvážit zvýšené administrativní, časové, ale především i finanční náklady spojené s přeletem na jiné letiště.

3. Posouzení věci.

3.1. Podmínky řízení a důkazní návrhy.

18. Městský soud v Praze v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.
19. O věci soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, jelikož žalovaný s tímto postupem ve vyjádření k žalobě souhlasil a žalobkyně s ním po poučení soudem nevyjádřila nesouhlas. Žalobkyně sice navrhla provedení několika důkazů, avšak to samo o sobě neznamená nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Věc lze přitom rozhodnout na základě podkladů, které jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
20. Potřeba nařídit jednání nevyvstala ani kvůli dokazování. Žalobkyně navrhla důkazem prvostupňové a napadené rozhodnutí, odvolání, rozhodnutí správce daně o zastavení daňové exekuce č. j. 7908895/23/2001-80541-051251 ze dne 12. 10. 2023, ty jsou součástí předloženého správního spisu.
21. Převod vlastnictví k vrtulníku nabývá účinnosti podle § 5b odst. 1 věty druhé zákona o civilním letectví až dnem zápisu do leteckého rejstříku. Kupní smlouva ani předání vrtulníku a s tím související dokumenty proto nejsou rozhodné pro zodpovězení otázky, zda bylo možné vrtulník exekucí postihnout. Ze stejného důvodu je nadbytečné dokazování civilní žalobou a soudním rozhodnutím o soukromoprávních aspektech vlastnictví k vrtulníku – klíčovou skutečností je vlastnictví evidované v leteckém rejstříku. Z uvedeného důvodu soud neprovedl důkazy v podobě kupní smlouvy mezi BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o. a žalobkyní ze dne 3. 5. 2021, jejímž předmětem byl vrtulník, předávací protokol vrtulníku ze

dne 30. 10. 2021, daňový doklad – fakturu č. 069-2021 – vystavenou žalobkyní k úhradě kupní ceny za vrtulník, žalobu podanou k Městskému soudu Bratislava III společností BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o. o určení vlastnického práva k vrtulníku ze dne 18. 9. 2023 a rozsudek Městského soudu Bratislava III sp. zn. 70 Cb/47/2023 ze dne 13. 2. 2025 s doložkou právní moci (který je ostatně součástí správního spisu) a kontrolní hlášení spol. BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o. za měsíc říjen 2021.

22. Usnesením Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odboru hospodářské kriminality ze dne 22. 11. 2021, č. j. KRPZ-38686-1304/TČ-2019-150081-LTR, kterým byl vrtulník zajištěn, soud dokazování neprováděl, neb zajištění vrtulníku v rámci trestního řízení není mezi stranami sporné.
23. E-mailovou komunikaci mezi právní zástupkyní žalobkyně na Slovensku, advokátkou JUDr. Ing. J. K. a L. H. z Daňového úřadu Bratislava z 19. 5. 2025 soud důkazem pro nadbytečnost neprovedl, neboť tento důkazní prostředek je již založen ve správním spise a není s to zvrátit závěry o zákonnosti provedené exekuce. Jak soud podrobněji vyloží níže, správce daně ani žalovaný jako dožádané daňové orgány nejsou oprávněni posuzovat původní tituly pro vymáhání dotyčných finančních pohledávek ani správnost údajů uvedených v jednotlivých dokladech o vymahatelnosti. I kdyby tomu tak bylo, z předloženého e-mailu není zřejmé, kdy konkrétně společnost ETS Group s. r. o. za žalobkyni uhradila exekucí vymáhanou částku, tj. zda důvod pro exekuci zanikl již před jejím nařízením a provedením. Uvedená komunikace je relevantní pro řízení před slovenským správcem daně, ne před tím českým.

3.2 Exekuce byla provedena v souladu se zákonem.

24. Podle § 182 odst. 1 daňového řádu „[e]xekuční náklady je povinen hradit dlužník, pokud daňová exekuce nebyla provedena neoprávněně“. Podle odstavce 2 „[e]xekuční náklady spočívají mimo jiné v náhradě hotových výdajů vzniklých při provádění daňové exekuce“. Podle odstavce 5 platí, že „[v]yšší hotových výdajů stanoví správce daně vždy samostatným rozhodnutím“.
25. Soud v první řadě konstatuje, že exekuce byla provedena na základě druhého exekučního příkazu (ve spise založen pod č. 108). Jeho zákonnost byla Městským soudem v Praze již přezkoumána v rozsudku ze dne 21. 8. 2024, č. j. 8 Af 3/2024 – 48. Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost rozsudkem ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Afs 237/2024 – 58, zamítl jako nedůvodnou.
26. Správní soudy se přitom v minulosti také zabývaly výší hotových výdajů vzniklých při provádění exekuce tohoto vrtulníku. Devátý senát městského soudu ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2025, č. j. 9 Af 9/2024 – 41, vysvětlil důvody, pro které shledal nedůvodnými námitky žalobkyně poukazující na nezákonnost napadeného rozhodnutí a postupu žalovaného při stanovení náhrady hotových výdajů, které vznikly správci daně při provádění daňové exekuce. S těmito závěry souhlasil i následně šestý senát městského soudu v rozsudku ze dne 27. 2. 2025, č. j. 6 Af 13/2024 – 33, a aproboval je také pátý senát zdejšího soudu ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2025, č. j. 5 Af 1/2024 – 47. Poslední jmenovaný rozsudek byl poté jako správný aprobován Nejvyšším správním soudem ze dne 26. 8. 2025, č. j. 1 Afs 90/2025 – 64. K těmto závěrům se přihlásil již také desátý senát v rozsudku ze dne 5. 3. 2026, č. j. 10 Af 18/2025 – 52.
27. Desátý senát neshledal v nynější věci důvod pro odklon od dříve vyslovených závěrů ve výše uvedených rozsudcích.

28. Žalobkyně v první řadě namítala, že vymáhané daňové nedoplatky již v minulosti uhradila jiná společnost. Exekuce tedy podle ní nemohla být provedena v souladu se zákonem, neboť již nebylo co vymáhat.
29. Podle § 20 odst. 2 zákona č. 471/2011 Sb. o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, „jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky je ode dne obdržení žádosti o vymáhání finanční pohledávky jediným titulem pro vymáhání finanční pohledávky v České republice“. Titulem pro vymáhání finanční pohledávky v nynějším případě byly jednotné doklady o vymahatelnosti pohledávek ref. č. SK_CZ_e1145772022D ze dne 26. 10. 2022 a ref. č. SK_CZ_e1126932023D ze dne 18. 9. 2023, které byly součástí žádostí o vymáhání splatných pohledávek. Na základě těchto jednotných dokladů byl vyhotoven výkaz nedoplatků ze dne 22. 9. 2023, č. j. 7701237/23/2001-80541-051251, jakožto „exekuční titul“ ve smyslu § 176 odst. 1 písm. a) daňového řádu.
30. Z bodu 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. 4 Afs 342/2021 – 35, se podává, že správce daně ani žalovaný jako dožádané daňové orgány nejsou oprávněni posuzovat původní tituly pro vymáhání dotyčných finančních pohledávek ani správnost údajů uvedených v jednotných dokladech o vymahatelnosti. Pokud dožadující orgán nesdělí, že se předmětné pohledávky staly bezpředmětnými kvůli jejich splnění, zániku či jinému důvodu, musejí české orgány daňové správy vycházet z toho, že existují, a proto bylo jejich povinností na základě žádosti o mezinárodní právní pomoc činit potřebné úkony za účelem jejich vymáhání. Nedostatek pravomoci orgánů dožádaného státu ověřovat oprávněnost pohledávky, která vydání exekučního titulu předcházela, poté Nejvyšší správní soud vyslovil také v rozsudku ze dne 11. 11. 2021, č. j. 8 Afs 355/2019 – 34 (srov. bod 13 a v něm odkazovanou judikaturu). V souladu s tím městský soud v bodě 35 rozsudku č. j. 8 Af 3/2024 – 48 konstatoval, že žalobkyniny pochybnosti stran existence exekučního titulu jsou bezpředmětné, neboť žalovaný neměl pravomoc tyto otázky posoudit.
31. Pokud tedy žalobkyně tvrdí, že již došlo k úhradě vymáhaných daňových nedoplatků ve Slovenské republice, měla se správně obrátit na slovenského správce daně, který by následně vzal zpět svou žádost o mezinárodní pomoc při vymáhání pohledávky. Český správce daně by poté daňovou exekuci zastavil; podobně, jak to učinil v případě exekuce nařízené prvním exekučním příkazem. K tomu ale nedošlo, a tak výše upřesněný exekuční titul zůstal účinný a vymahatelný. Český správce daně nebyl povinen ani oprávněn přezkoumávat, zda pohledávky vůči žalobkyni uvedené v jednotných dokladech o vymahatelnosti uhrazeny byly, nemohl proto přihlídnout ani k žalobkynin předkládané e-mailové komunikaci. Správce daně i žalovaný vycházeli z legitimních a nezrušených titulů pro vymáhání pohledávky, jejich postup proto nelze označit za bezdůvodné pokračování v řízení a ani přílišný formalismus.
32. Argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí ve světle výše uvedeného plně ob stojí.
33. Žalobkyně dále nezákonnost exekuce spatřovala v procesních pochybeních správce daně, kdy jí do 9. 11. 2022 nebyly v tomto směru doručeny žádné listiny. Uvedená námitka se svým obsahem vztahuje čistě k pochybením správce daně při exekuci nařízené prvním exekučním příkazem ze dne 10. 3. 2022, kdy žalobkyně (resp. její zástupce) první exekuční příkaz obdržel až po dlouhé době dne 9. 11. 2022.
34. Soud se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného z napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě, podle níž prvostupňové rozhodnutí vzniklo v souvislosti s hotovými výdaji, které správci daně vznikly při provádění daňové exekuce nařízené (až) druhým exekučním

příkazem ze dne 26. 9. 2023. Ten byl 26. 9. 2023 doručen zástupci žalobkyně. Soudu není zřejmé, jak se procesní pochybení správce daně v souvislosti s (následně zastavenou) exekucí nařízenou prvním exekučním příkazem může propsat do zde posuzovaného řízení. Žalobkyně netvrdí konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že by i v rámci exekuce nařízené druhým exekučním příkazem mělo docházet k nějakým nezákonným postupům a porušování jejích procesních práv.

35. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 8. 2025, č. j. 1 Afs 90/2025 – 64, přitom žalobkyni již vysvětlil, že uvedená procesní pochybení správce daně při doručování neznamenají, že exekuce byla jako celek prováděna neoprávněně. Nezakládají důvod pro zastavení exekuce podle § 181 odst. 1 písm. a) daňového řádu, jenž zpravidla vede k závěru o neoprávněnosti provádění takové exekuce. Pro zahájení exekuce v tomto případě existoval zákonný důvod v podobě žádosti orgánu cizího státu o vymáhání finanční pohledávky podle zákona o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.
36. **Žalobkyně dále namítala, že nezákonnost exekuce zakládá absence souhlasu orgánů činných v trestním řízení;** ten byl nezbytný, neboť vrtulník byl zajištěn v rámci probíhajícího trestního řízení.
37. Podle § 79e odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), platí, že „[s] věcí, na kterou se vztahuje rozhodnutí o zajištění, lze v rámci výkonu rozhodnutí, veřejné dražby, exekuce nebo insolvenčního řízení nakládat jen po předchozím souhlasu předsedy senátu a v přípravném řízení státního zástupce. Na úhradu pohledávek, které jsou předmětem výkonu rozhodnutí, veřejné dražby, exekuce nebo insolvenčního řízení, se přednostně použije věc nedotčená rozhodnutím o zajištění“. Žalobkyně zde akcentovala skutečnost, že na úhradu pohledávek, které jsou předmětem výkonu exekuce, se přednostně použijí věci nedotčené rozhodnutím o zajištění.
38. I touto námitkou se již správní soudy zabývaly. V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2025, č. j. 9 Af 9/2024-41, body 40 až 42, a ze dne 30. 4. 2025, č. j. 5 Af 1/2024 – 47, body 31 až 33, již žalobkyni bylo vysvětleno, že Krajské státní zastupitelství v Brně, pobočka ve Zlíně, ve svém usnesení ze dne 4. 3. 2022, č. j. 3 KZV 37/2021-319, správci daně k jeho žádosti udělilo souhlas k využití zajištěného majetku, tj. vrtulníku, k vymáhání neuhrazené daňové pohledávky, a to až do celkové výše 698 671,44 Kč. Z prvního exekučního příkazu plyne, že správce daně nařídil daňovou exekuci prodejem movitých věcí k vymožení nedoplatku ve výši 698 671,44 Kč, a dále příslušného úroku z prodlení ke dni 9. 3. 2022. Správce daně tedy nakládal s vrtulníkem po předchozím souhlasu státního zástupce v souladu s § 79e odst. 2 trestního řádu. První exekuční příkaz byl vydán dne 10. 3. 2022, tedy až poté, co byl dne 4. 3. 2022 vydán souhlas orgánů činných v trestním řízení. Na tomto závěru ničeho nemění ani skutečnost, že správce daně nařídil v rámci předmětného exekučního příkazu také vymožení příslušejícího úroku z prodlení a exekučních nákladů. Jelikož byl vydán řádný souhlas k využití vrtulníku za účelem uspokojení jistiny, nemohlo zahrnutí příslušenství do exekučního příkazu vést k nezákonnosti při nakládání s vrtulníkem.
39. Ve správním spise je založen také souhlas Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočky ve Zlíně ze dne 6. 2. 2023, č. j. 3 KZV 37/2021 – 890, ve kterém státní zastupitelství udělilo souhlas k tomu, aby byl zajištěný majetek – vrtulník, jehož majitelem je žalobkyně, a který byl podle § 79a odst. 1 trestního řádu zajištěn jako nástroj trestné činnosti usnesením Policie

ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 22. 11. 2021, č.j. KRPZ-38686-1304/TČ-2019-150081-LTR, využit k vymáhání neuhrazené daňové pohledávky, a to až do celkové výše 6 587 679,28 Kč (vč. dříve uděleného souhlasu týkajícího se částky 698 671,44 Kč). Tento souhlas se vztahuje i na finanční prostředky, které byly utrženy vydražením zajištěného majetku – vrtulníku.

40. Soud pro úplnost dodává, že vrtulník byl podle pozdějšího rozhodnutí správce daně o výsledné ceně movitých věcí ze dne 14. 11. 2024, č. j. 8174376/24/2001-80541-051251, oceněn na částku 6 463 000 Kč bez DPH. To je cena odpovídající závěru znaleckého posudku (který vrtulník ocenil ve stavu ke dni 3. 7. 2024).
41. Z druhého exekučního příkazu se podává, že po žalobkyni byla vymáhána částka 2 041 488,89 Kč a úroky z prodlení z částky 1 423 634,71 Kč od 23. 9. 2023 do zaplacení. Nelze tedy souhlasit s žalobkyní, že ke zpeněžení zajištěného vrtulníku došlo za účelem vymáhání podstatně větší pohledávky, než ke které byl udělen souhlas ze strany orgánů činných v trestním řízení, tj. k překročení uděleného souhlasu.
42. Souhlas byl tedy státním zastupitelstvím evidentně dán včas, před vydáním a doručením druhého exekučního příkazu zástupci žalobkyně (ten byl 26. 9. 2023 zástupci žalobkyně osobně doručen, jak shodně tvrdí žalobkyně na str. 3 žaloby i žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí). Týkal se přitom explicitně vrtulníku. Ze správního spisu neplyne a žalobkyně ani konkrétně netvrdí, že by v daná situaci existovaly jiné věci nedotčené rozhodnutím o zajištění, které by byly způsobilé k použití na úhradu pohledávek žalobkyně namísto vrtulníku. I tato námitka tudíž není důvodná.
43. **Žalobkyně dále namítala, že o neoprávněnosti požadavku na hrazení nákladů exekuce svědčí, že daňová exekuce nařízená prvním exekučním příkazem byla zcela zastavena.** Žalobkyně zde odkazovala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 11. 2020, č. j. 15 Af 7/2018-38.
44. Městský soud ve svých rozsudcích ze dne 30. 1. 2025, č. j. 9 Af 9/2024 – 41 (body 45 až 47), ze dne 30. 4. 2025, č. j. 5 Af 1/2024 – 47 (body 35 až 37) a ze dne 5. 3. 2026, č. j. 10 Af 18/2025 – 52 (body 48 až 50), již potvrdil jako zákonný postup správce daně, který po zpětvzetí žádosti dožadujícím orgánem podle § 181 odst. 2 písm. b) daňového řádu zastavil řízení vedené na základě prvního exekučního příkazu. Stejně tak nejednal nezákonně, když na základě nové žádosti dožadujícího orgánu o mezinárodní pomoc vydal druhý exekuční příkaz. Postup správce daně tedy nenaplnil znaky neoprávněného provedení daňové exekuce ve smyslu § 182 daňového řádu. Právě naopak, správce daně řádně plnil své zákonné povinnosti. Domnívá-li se žalobkyně, že dožadující orgán podal žádost o mezinárodní pomoc neoprávněně, je na žalobkyni, aby se domáhala náhrady škody na tomto dožadujícím orgánu.
45. Městský soud v uvedených rozsudcích dále kvitoval názor žalovaného stran nepřiléhavosti výše uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem pro odlišný skutkový stav. Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodoval za situace, kdy byl v rámci obnoveného řízení zrušen blok na místě nezaplacenou pokutu, a uvedl, že „*pokuta uložená v blokovém řízení je sankcí a je na ni nutno nablížit jako na správní trestání. S přihlédnutím k principům ovládajícím v obecné rovině ukládání trestů je nutné dospět k závěru, že zrušení pokutového bloku v rámci obnoveného řízení musí mít právní účinky ex tunc a na osobu, které byla původně blokem uložena pokuta, je nutno po právní moci rozhodnutí o zrušení bloku v rámci obnoveného řízení*“.

hledět, jako by nikdy trestána nebyla“ (bod 17). Tak tomu však v nyní projednávané věci nebylo, neboť ta se týkala vymáhání daňových nedoplatků na žádost v režimu mezinárodní pomoci (tedy nikoli v řízení sankčního charakteru). Proto se neuplatí právní fikce, že žádost dožadujících orgánů nebyla podána. Žalovaný tyto skutečnosti vyhodnotil věcně správně a v souladu se zákonem.

46. Žalovaný v napadeném rozhodnutí stran rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem vyslovil stejné závěry jako městský soud ve výše odkazovaném rozsudku č. j. 9 Af 9/2024 – 41. Desátý senát neshledal důvodu se od názoru devátého senátu ani u této námitky odchýlit. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.
47. **Žalobkyně konečně namítala, že není vlastníkem vrtulníku.**
48. Námitkou vlastnictví vrtulníku se Městský soud v Praze zabýval již ve svém rozsudku ze dne 14. 4. 2025, č. j. 17 Af 8/2024-66. V bodech 31 až 38 vyložil, že je na místě odchýlit se od rozsudku Městského soudu v Bratislavě III ze dne 13. 2. 2025, sp. zn. 70 Cb/47/2023-135. Důvodem tohoto postupu je skutečnost, že Městský soud v Bratislavě III v odůvodnění rozsudku vyšel toliko z úpravy slovenského soukromého práva. Opírá se o § 5b odst. 1 větu druhou zákona o civilním letectví Městský soud v Praze vyložil, že k účinnému převodu vlastnického práva k vrtulníku dochází až dnem zápisu do leteckého rejstříku České republiky. Nehraje tedy roli určení rozhodného práva v kupní smlouvě. Ke stejným závěrům poté došel i Nejvyšší správní soud v bodech 34 až 42 svého rozsudku ze dne 26. 8. 2025, č. j. 1 Afs 90/2025 – 64, na jehož odůvodnění, včetně úvahy o tom, že se účinky zápisu řídí právem státu registrace letadla, soud v podrobnostech odkazuje.
49. Vlastníkem vrtulníku byla podle sdělení Úřadu pro civilní letectví ze dne 21. 1. 2022 žalobkyně, jak se podává ze spisu. Za situace, kdy nedošlo k zápisu společnosti BARESJA TRT TECHNOLOGY s.r.o. jako vlastníka vrtulníku do leteckého rejstříku, nebyl proces převodu vlastnického práva k tomuto vrtulníku k 21. 1. 2022 prokazatelně dokončen. Vlastníkem vrtulníku tak nadále byla žalobkyně. Správce daně byl proto oprávněn vrtulník do exekuce zahrnout. Ani tato žalobní námitka tudíž není důvodná.
50. Soud tedy uzavírá, že exekuce proběhla oprávněně, hypotéza § 182 odst. 1 daňového řádu byla naplněna. Žalobkyně je tudíž povinna hradit náklady provedené exekuce.

3.3. Náklady exekuce byly stanoveny v přiměřené výši.

51. Žalobkyně brojí proti výši nákladů exekuce a namítá, že skladování vrtulníku mohlo být zajištěno s nižšími náklady. Shodnou argumentaci, jen ve vztahu k hangárování za jiné období, žalobkyně uplatnila v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 Af 1/2024. Soud se s ní v rozsudku ze dne 30. 4. 2025 vypořádal a Nejvyšší správní soud jeho závěry potvrdil, proto z nich soud vychází také při posuzování nynější věci.
52. Z úředního záznamu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 1872048/22/2001-80541-110699, soud zjistil, že správce daně oslovil společnosti Lion Helicopters, s.r.o. (cena 220 000 Kč/rok), BLUE SKY SERVICE, s.r.o. (cena 5 000 Kč/měsíc), LOM Praha s.p. (cena 4 500 Kč/měsíc), Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (nedisponoval požadovanou kapacitou), Aeroklub Brno – Slatina (10000 Kč/měsíc) a DSA, a.s. (10 000 Kč/měsíc).
53. Zásadu hospodárnosti zakotvuje § 7 odst. 2 daňového řádu, podle jehož věty první správce daně postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady. Jak vyplývá z odborné literatury, „užitím pojmu ‚nikomu‘ je vyjádřen požadavek účelných a hospodárných postupů tak, aby náklady nevznikaly zbytečně jak správci daně (potažmo státnímu rozpočtu, z něhož je jeho

činnost financována), tak i komukoliv jinému. Postup správce daně však nesmí být na újmu osobám zúčastněným na správě daní tak, aby byly omezeny na svých právech (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 10. 1998, sp. zn. 7 A 157/1995). [...] Hospodárný postup správce daně bude zpravidla i naplněním zásady zdrženlivosti a přiměřenosti (srov. § 5 odst. 3), podle níž má správce daně šetřit práva a právem chráněné zájmy osob zúčastněných na správě daní v souladu s právními předpisy a používat při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je co nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.“¹ Zároveň nelze pominout, že „zásada hospodárnosti se nevyhne konfliktu s jinými zásadami a právy osob zúčastněných na správě daní. Z tohoto důvodu bude nezbytné mezi dotčenými zájmy poměřovat a zohlednit princip proporcionality.“²

54. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 8. 2019, č. j. 1 Afs 75/2019 – 34, uvedl, že „z daňového řádu správci daně nevyplývá povinnost zajistit služby související s prováděním daňové exekuce na základě výběrového řízení, ani stanovit výši hotových výdajů tak, aby odpovídaly nejnižší možné ceně (jak namítá žalobce). Pro konstatování přiměřenosti nákladů je ovšem třeba, aby součástí spisu byl podklad obsahující objektivizovaná zjištění stran ceny za určitou službu, která mohou vést k závěru o přiměřenosti (resp. nepřiměřenosti) ceny za konkrétní úkon, jejíž úhradu následně uloží daňovému subjektu. Tímto podkladem může být například údaj vzešlý z vlastní analytické činnosti (např. srovnání veřejně dostupných informací o cenách za danou službu v daném místě a čase, případně údaje získané přímo od poskytovatelů určité služby).“
55. Z výše uvedených východisek vyplývá, že správce daně je povinen vážit veškeré skutkové okolnosti v daném místě a čase. Úřední záznam ze dne 11. 3. 2022 je dle soudu dostatečným podkladem pro přezkoumání postupu správce daně. Absence dokumentace bližší písemné komunikace mezi správcem daně a oslovenými společnostmi přezkoumání postupu správce daně a napadeného rozhodnutí nebrání. Z úředního záznamu je totiž ověřitelné, jakým postupem správce daně postupoval a na základě jakých skutkových okolností jednal. Je z něj také patrné, že správce daně oslovil několik konkurenčních subjektů. Díky tomu nejen získal možnost porovnat výhodnost jednotlivých nabídek, ale také představu o obvyklých cenách za poskytovanou službu na relevantním trhu.
56. Správce daně postupoval v souladu se zákonem, pokud při výběru společnosti, které uskladnění vrtulníku svěřil, hodnotil nejen nabízenou cenu za uskladnění, ale také veškeré vícenáklady či povinnosti a rizika spojená s jednotlivými nabídkami. Vybral-li správce daně společnost Blue Sky Service, s.r.o. s ohledem na skutečnost, že podniká na jednom letišti spolu s hangárem Policie ČR – Letecké služby, kde se vrtulník nacházel, jednal v souladu se zásadou hospodárnosti. Správce daně tímto postupem minimalizoval náklady na přelet do místa uskladnění a zároveň eliminoval rizika spojená s tímto přeletem. Cena 5 000 Kč měsíčně byla obvyklá zjištěné cenové hladině, z nabídek, jež správce daně získal, patřila mezi nejnižší (nižší cenu nabídla toliko společnost LOM Praha, s.p., která však sídlí v Praze a jak správně uvedl žalovaný, bylo by nutno realizovat přelet do Prahy).
57. Skutečnost, že společnost Lion Helicopters, s.r.o. nabídla v rámci e-mailové komunikace s panem R. O. dne 5. 9. 2023 nižší cenu (3 000 Kč/měsíc) sama o sobě nevyvrací poznatky správce daně, že mu byla ke dni 11. 3. 2022 nabídnuta ze strany téže společnosti cena výrazně

¹ BAXA, Josef. § 7 (Rychlost a hospodárnost). In: BAXA, Josef, Ondřej DRÁB, Lenka KANIOVÁ, Petr LAVICKÝ, Alena SCHILLEROVÁ, Karel ŠIMEK a Marie ŽÍŠKOVÁ. *Daňový řád: Komentář*. Dostupné v Systému ASPI.

² ONDRÝSEK, Roman. § 7 [Minimalizace průtahů a nákladů]. In: LICHNOVSKÝ, Ondřej, ONDRÝSEK, Roman a kol. *Daňový řád*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, s. 47.

vyšší. Tato skutečnost může mít mnohé legitimní příčiny a nečiní proto obsah úředního záznamu ze dne 11. 3. 2022 nevěrohodným. Ostatně ani v e-mailu, jež je součástí správního spisu, zástupce společnosti Lion Helicopters, s.r.o. pan J. K. neuvedl takové skutečnosti, které by obsah úředního záznamu znevěrohodnily. Nadto soud opakovaně zdůrazňuje, že je nutno brát v úvahu také náklady a rizika spojená s přeletem vrtulníku na jiné letiště, přičemž v případě výběru společnosti Lion Helicopters, s.r.o. by bylo nutno tyto náklady vynaložit

4. Závěr a náklady řízení.

58. Soud neshledal ani jeden z uvedených žalobních bodů jako důvodný, a proto žalobu výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
59. Výroky II. a III. o nákladech řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení také nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. května 2026

JUDr. Jaromír Klepš
předseda senátu

